

РЕШЕНИЕ

№ 1845

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12013** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.92, ал.14 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/.
Образувано е по жалба на С. М. Р. срещу Заповед № СОА21-РД09-1007/16.07.2021г. на кмета на Столична община /СО/, с която на основание чл.99б, ал.3 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/ е наредено заличаване на адресните регистрации на жалбоподателката по постоянен и настоящ адрес, извършени на адрес: [населено място], Район „Т.“, [улица], ет.1, ап.1.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна. Оспорва, че регистрацията, която е заличена, е извършена в нарушение на чл.92 и чл.99а ЗГР. Твърди, че заличените адресни регистрации са направени в качеството ѝ на собственик на j ид.част от процесния имот, като собствеността е придобила по завещание от баща си. Едва от писмо изх.№ ДСЦ20-ГР94-2329/1/ от 21.09.2020г. на началника на Отдел ОП – С. разбрала, че брат ѝ е придобил по давност 1/8 ид. част от имота, за което бил издаден нотариален акт № 73/08.03.2019г.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат лично от г-жа Р. и чрез адв.Г.. От последния са наведени доводи, че братът на жалбоподателката е заблудил административните органи, че тя няма основание да обитава процесното жилище. От представените по делото доказателства било видно, че жалбоподателката е съсобственик в имота, съответно на това основание имала право да бъде адресно регистрирана там.

Ответникът по оспорването чрез юрк.Г., моли за отхвърлянето на жалбата като

неоснователна. В писмени бележки обосновава, че по преписката е представен нотариален акт № 92, том I, рег.№ 1837, дело № 81/2019г., по силата който Р. М. С. се легитимира като собственик на процесния имот. В това си качество той е инициирал извършването на проверка от компетентните органи за заличаване на адресната регистрация на С. Р. по постоянен и настоящ адрес от адреса на имота. Този нотариален акт според ответника има обвързваща за него сила. От друга страна сочи, че съгласно чл.90, ал.1 ЗГР всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е длъжно да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес. От доказателствата по преписката било установено, че жалбоподателката не живее на този адрес, следователно той не може да бъде вписан като неин настоящ адрес по см. на чл.94, ал.1 ЗГР. Предвид обстоятелството, че уведомлението за образуваното административно производство е връчено по реда на чл.18а, ал.9 АПК, тъй като лицето не е намерено на адреса, според ответника този адрес не може да изпълнява и функциите на постоянен адрес по см. на чл.93, ал.5 ЗГР.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима. Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК – властническо изявление на административен орган, с което едностранно се засягат права и законни интереси на жалбоподателя. Като такъв той подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. С оглед естеството на обжалвания акт съдът приема, че обжалваната заповед е връчена на жалбоподателката на 15.11.2021г. Жалбата срещу нея е заведена в деловодството на СО на 29.11.2021г. – в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Разпоредбата на чл.99б, ал.3 ЗГР предвижда, че кметът на общината издава заповед за заличаване на адресни регистрации, за които е установено, че са извършени в нарушение на чл.92 или на чл.99а. Процесната заповед е издадена от А. А. – заместник-кмет на СО, в условията на заместване, въз основа на Заповед № СОА21-РД15-8395/12.07.2021г. на кмета на СО /л.20/. Следователно актът е издаден от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт.

Спазена е установената писмена форма като заповедта съдържа изискуемите по силата на чл.59, ал.2 АПК реквизити. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно обуславящи отмяната на акта само на това основание.

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателката е с регистриран постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], ет.1, ап.1. Този адрес е вписан и в личната ѝ карта, представена в копие на л.11 по делото, издадена на 23.05.2019г.

Към жалбата е приложено саморъчно завещание /л.14/, на М. С. М. от 12.09.2005г.,

обявено на 13.03.2019г. /протокол на л.15/, вписано в Службата по вписванията с вх.рег.№ 13851/14.03.2019г., с което той завещава в полза на дъщеря си С. М. Р. притежаваната от него j ид. част от апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ет.1.

На л.68-67 по делото е представен нотариален акт за прехвърляне на идеални части от недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане № 97, том II, рег.№ 10642, дело № 278/2004г., с който М. С. М. прехвърля на Р. М. С. собствеността върху s ид. части от апартамент 1, на първи етаж в жилищната сграда на [улица], [населено място] срещу задължение за издръжка и гледане.

По делото е приет като доказателство нотариален акт за собственост на идеална част от недвижим имот, придобита по давност № 73, том I, рег.№ 1482, дело № 65/08.03.2019г., с който Р. М. С. е признат за собственик на 1/8 ид. част, придобита по давностно владение и представляваща негова лична собственост от апартамент 1, на първи етаж в жилищната сграда на [улица], [населено място].

По делото е приет като доказателство и нотариален акт за собственост на недвижим имот № 92, том I, рег.№ 1837, дело № 81/20.03.2019г. /л.61-62/, съгласно който Р. М. С. е признат за собственик на посочения недвижим имот /ап.1 на ет.1 на [улица] [населено място]/, придобит чрез прехвърляне срещу задължение за издръжка и гледане, по наследство и давност.

Административното производство е образувано по молба, подадена от Р. С., заведена с вх.№ РТР20-ГР94-1446/10.08.2020г., с искане за заличаване на адресната регистрация на сестра му по постоянен и настоящ адрес за адреса [населено място], [улица], ет.1, ап.1. Към молбата са приложени посочените по-горе нотариални актове, легитимиращи го като единствен собственик на жилището. На основание чл.26, ал.1 АПК до жалбоподателката е изпратено уведомление за образуваното административно производство. Уведомлението, съгласно представените доказателства, е връчено по реда на чл.18а, ал.9 АПК чрез залепване на съобщение поради обстоятелството, че лицето не е открито на адреса, вписан като негов постоянен адрес, за което е съставен протокол. Извършена е и проверка на място, при която лицето не е установено на адреса – писмо изх.№ РТР20-ГР94-1446-/4/ от 27.11.2020г.

Със Заповед № РТР21-РД91-6/09.02.2021г. на ответника, в съответствие с изискването на чл.99б, ал.1 ЗГР, е назначена комисия, която да извърши проверка по случая. За работата си комисията е съставила протокол от 11.02.2021г. /л.36 и сл./, видно от който /т.10/, е извършена проверка и от 04 РУ на СДВР, при която на място е установен Р. С., който е заявил, че живее в апартамента с дъщеря си и майка й, а сестра му живее в САЩ от около 30 години. Въз основа на представените доказателства и събраните в хода на производството допълнителни такива комисията е заключила, че искането е основателно и е предложила на ответника да издаде заповед за заличаване на адресната регистрация на С. Р..

Последвало е издаването на оспорената заповед. При издаване на същата съдът намира, че правилно е приложен материалният закон.

Страните не спорят, че жалбоподателката има вписан като постоянен и настоящ адрес адреса на посочения по-горе недвижим имот.

Съгласно разпоредбата на чл.89, ал.1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Според чл.90, ал.1 ЗГР всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е

задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес. Адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението /чл.91 ЗГР/. Редът и условията за извършване на адресна регистрация са регламентирани в чл.92 ЗГР като според ал.2 за извършване на адресна регистрация на адрес в страната лицата представят един от следните документи: 1. документ за собственост; 2. документи за ползване на имота за жилищни нужди, включително договор за ползване на социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа; 3. други документи, доказващи собствеността или ползването на имота. Според изключението, регламентирано в ал.5 на посочената разпоредба, за извършване на адресна регистрация на лица, които са в родство по права линия със собственика или ползвателя на имота, както и за съпрузите на тези лица, не се представят документите по ал.2 и 3. Кметът на общината, на района или на кметството или определените от тях длъжностни лица извършват служебна проверка в регистъра на населението за родствената връзка между собственика или ползвателя на имота и лицето, което заявява постоянен и/или настоящ адрес, както и проверка чрез отделите "Местни данъци и такси" относно собствеността на имота.

Съгласно чл.93 ЗГР постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението. Постоянният адрес е винаги на територията на Република България. Всяко лице може да има само един постоянен адрес. Постоянният адрес на гражданите е адрес за кореспонденция с органите на държавната власт и органите на местното самоуправление и служи за упражняване или ползване на права или услуги в случаите, определени в закон или друг нормативен акт като може да съвпада с настоящия адрес.

Според чл.94 ЗГР настоящ адрес е адресът, на който лицето живее като всяко лице има само един настоящ адрес.

Съгласно разпоредбата на чл.99б, ал.3 ЗГР, се заличава всяка регистрация, направена в нарушение на изискванията по чл.92 или чл.99а от закона.

В случая от доказателствата по делото се установи, че жалбоподателката притежава j ид. част от процесното жилище. Документът, от който черпи правата си, не е представен в административното производство. Наличието му обаче не обосновава извод за незаконосъобразност на оспорения акт, съответно основателност на жалбата. Собствеността върху част от имота не означава, че жалбоподателката живее там /в съдебно заседание изрично признава, че живее при приятели и познати/, а именно последното обстоятелство е определящо с оглед нормата на чл.94, ал.1 ЗГР за дефинирането на настоящия ѝ адрес. С оглед влошените отношения между нея и брат ѝ – другият съсобственик на апартамента, за което свидетелства образуваното административно производство, както и съдебното такова по подадената от жалбоподателката искова молба пред СРС, вписаният за Р. като постоянен адрес - [улица], не може да изпълнява и тази функция, с оглед нормата на чл.93, ал.5 и ал.6 ЗГР.

За пълнота следва да се посочи, че е ирелевантно обстоятелството дали адресната регистрация към датата на извършването ѝ е била законосъобразно направена щом към момента тя не отговаря на законовите изисквания и не изпълнява функциите, за които е въведена от закона.

Заповедта е съответна и на целта на закона, посочена в чл.91, а именно, че адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението.

По изложените съображения съдът намери оспорения акт за законосъобразен, което от своя страна обуславя неоснователността на оспорването.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. Р. срещу Заповед № СОА21-РД09-1007/16.07.2021г. на кмета на Столична община.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано по арг. от разпоредбата на чл.92, ал.14, изр.3-то ЗГР.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: